

Μια νέα κατάσταση

Εχει περάσει πολύς καιρός από τότε που η Μαρία έφυγε ξαφνικά απ' την πόλη μας. Ο φαρμακοποιός ξέρει που μένει, την επισκέπτεται συχνά, αλλά η αντιμετώπισή της είναι ίδια και απaráλλακτη απέναντι σε αυτόν. Τον κρατάει σε απόσταση. Συζητάνε βέβαια, βγαίνουν για καφέ, αλλά μέχρι εκεί. Τον έχει ρωτήσει πολλές φορές, το γιατί χώρισε με τη γυναίκα του, και άλλες τόσες αυτός της έχει δώσει τις ίδιες ακριβώς εξηγήσεις.

«Δεν έχεις σταλιά μυαλό. Τώρα, μετά από τόσα χρόνια σου ήρθε να χωρίσεις; έφαγες τα καλύτερα χρόνια σου μαζί της και τώρα θυμήθηκες ότι δεν σου κάνει;» του λέει συνεχώς.

«Κάποια στιγμή θα ήθελα να μου εξηγήσεις γιατί με πέταξες έξω από το σπίτι σου με αυτόν τον τρόπο», επιμένει αυτός.

«Ομολογώ ότι εκείνη την ημέρα έκανα ακόμα ένα λάθος. Δεν ήξερα ότι είχες βάλει μπροστά διαδικασίες να χωρίσεις. Νόμιζα ότι ήθελες να το έχεις δίπορτο. Και τη γυναίκα σου και εμένα σαν γκόμενα και μάλιστα εμένα με ήθελες και αποκλειστικά. Μα καλά πώς σου ήρθε η ιδέα ότι θα δεχόμουν κάτι τόσο εξευτελιστικό;»

«Μα δεν είχα τέτοια πρόθεση», της λέει.

«Δεν ξέρω τι πρόθεση είχες, αλλά όλες οι κινήσεις σου ήταν λάθος. Δεν έπρεπε να είχες χωρίσει. Θα μπορούσες να συνέχιζες τυπικά τη ζωή σου όπως έκανες τόσα χρόνια και να είχες παράλληλα μια σχέση η οποία θα σε κάλυπτε. Πάντως όχι με μένα, του λέει.»

«Γιατί όχι με σένα, αφού εσύ μου άρεσες;»

«Γιατί εγώ είχα για φίλους και σένα και τη γυναίκα σου. Δεν καταλαβαίνεις ότι η θέση μου ανάμεσά σας θα ήταν πολύ απαράδεκτη;»

«Τώρα όμως δεν υπάρχει γυναίκα, δεν μπαίνεις ανάμεσα στο τίποτα, γιατί επιμένεις το ίδιο λυσσαλέα όπως και τότε;»

«Για σένα το κάνω, σου αξίζει κάτι καλύτερο. Δεν σε καταλαβαίνω. Εγώ είμαι μια πουτάνα.»

«Σταμάτα επιτέλους αυτό το τροπάρι, είσαι μια γυναίκα, δεν είσαι πουτάνα.»

«Θες να παραμυθιάζεσαι, αλλά ας πάμε πάρα κάτω. Πώς γίνεται να θέλεις μια γυναίκα δίπλα σου η οποία έχει κοιμηθεί με ένα σύνταγμα αντρών; τι βίτσιο είναι αυτό; μπορώ εγώ μετά από τέτοια άστατη ζωή να μείνω πιστή σε έναν άντρα; δε φοβάσαι μη σε κερατώνω συνέχεια;»

«Δεν σε έχω για τέτοιο άνθρωπο. Αν δώσεις τον λόγο σου σε κάτι, τον τηρείς.»

«Πού με ξέρεις μωρέ; πότε με έμαθες; πού ξέρεις εσύ πόσο πουτάνα μπορεί να γίνει μια γυναίκα;»

«Ξέρω εσένα και μου φτάνει.»

«Ειλικρινά, είσαι ένα μεγάλο παιδί. Δεν έχεις πάρει τόσα χρόνια λίγη από την εμπειρία της ζωής.

Καλά δεν έχεις λίγη αντρική τσίπα πάνω σου;

Πώς καταδέχεσαι να έχεις για δική σου γυναίκα εμένα, η οποία έχω κοιμηθεί με τόσους και τόσους; Δεν σε πειράζει αυτό; δεν σκέφτεσαι τι θα πουν οι φίλοι σου, ο γιος σου, η πρώην γυναίκα σου;»

«Έχω αποφασίσει να τ' αλλάξω όλα. Θέλω να ζήσω επιτέλους με μια γυναίκα. Το καταλαβαίνεις; με μια γυναίκα σαν εσένα».

«Βγάλτο από το μυαλό σου», τον κόβει απότομα. «Μου έχεις κάνει τα νεύρα τσατάλια. Δεν πρόκειται να γίνει ποτέ αυτό! Εγώ όταν ξεκίνησα την πορεία μου, το αποφάσισα να ζήσω μόνη μου. Δεν μπορώ να ζήσω με κάποιον άλλον και να είμαι υποχρεωμένη να δίνω και αναφορά του τι κάνω και πού πάω. Δεν είμαι άλογο να δέχεται εύκολα τα χαλινάρια κανενός άντρα».

«Δεν έχω σκοπό να σε βάλω από κάτω. Δίπλα μου σε θέλω. Σε εμπιστεύομαι αρκετά, ώστε να μη περνάει από το μυαλό μου ότι θα κάνεις κάτι το οποίο θα με θίγει».

«Αλήθεια τι... τι θα ήταν αυτό το οποίο θα σε έθιγε;»

«Αν αποφάσιζες να είμαστε μαζί, θα με πείραζε να μην είσαι πραγματικά μαζί μου, πράγμα το οποίο δεν πιστεύω ότι θα κάνεις».

«Μη παιδεύεσαι, την απόφαση την έχω πάρει και οριστικά. Και μάλιστα, θα σου κάνω τώρα μια πρόταση η οποία μπορεί και να μη σου αρέσει. Θα πάω να βρω τη γυναίκα σου και θα προσπαθήσω να σας τα φτιάξω ξανά, θέλω να σας δω και πάλι όπως είσατε παλιά».

«Μα δεν ήμουν ποτέ καλά μαζί της και δεν πρόκειται να κάνω ξανά το ίδιο λάθος, να γυρίσω στην ίδια γυναίκα την οποία πριν ένα χρόνο απέρριψα».

«Εγώ θα προσπαθήσω. Έχεις αλλάξει ήδη και έχεις πετάξει από πάνω σου όλα εκείνα τα ελαττώματα τα οποία είχες, το βλέπω. Μπορεί και αυτή να έχει προχωρήσει σε αντίστοιχη βελτίωση, οπότε θα το κάνω», του λέει.

«Σε παρακαλώ. Εγώ σέβομαι όλες σου τις επιθυμίες, σεβάσου και συ τις δικές μου. Πάει, χώρισα με αυτήν. Τελείωσε! Δεν σκοπεύω να ξεφτιλισθώ για ακόμη μία φορά!

Ακόμα, κι αν εσύ δεν με θέλεις, δεν πρόκειται να γυρίσω στα ίδια».

«Εγώ θα προσπαθήσω, γιατί το οφείλω και στους δυο σας».

«Όχι σου είπα!» πετάγεται από τη θέση του, «δεν καταλαβαίνεις;»

«Όχι, ρε φίλε δεν καταλαβαίνω, όπως δεν κατάλαβες και συ τη θέση μου και με τις παιδιάστικες ενέργειές σου με ανάγκασες να φύγω σαν κλέφτρα από την πόλη μας, το θυμάσαι;»

«Με συγχωρείς γι' αυτό, αλλά δεν είχα τέτοια πρόθεση. Δεν το φαντάστηκα ότι θα είχες τέτοια αντίδραση».

«Μου γάμησες όμως τη ζωή, κι ας μη το φαντάστηκες».

«Να επανορθώσω ρε γαμώτο, πες μου έναν τρόπο να φέρω τον χρόνο πίσω. Πόσες φορές θα συζητάμε τα ίδια και τα ίδια; Εσύ η ίδια μου λες ότι αυτό που σου πρότεινα, να μείνουμε μαζί, θα είναι εις βάρος μου, λες ότι θα ξεφτιλιστώ σε όλους, μου λες ότι αυτό θα με αδικήσει. Όλα αυτά λοιπόν τα οποία θα υποστώ, δεν φτάνουν να ισοφαρίσουν όσα σου γάμησαν τη ζωή;»

Μια μεγάλη σιωπή πέφτει ανάμεσά τους. Η Μαρία παίζει θυμωμένα με τα δάκτυλά της ταμπούρλο πάνω στο τραπεζάκι. Αποφεύγουν να κοιταχτούν στα μάτια. Έχουν γυρίσει τις ματιές τους έξω από την καφετέρια. Τόσος κόσμος πάει και έρχεται στο πεζοδρόμιο, αλλά στην πραγματικότητα δεν βλέπουν κανέναν. Ο θυμός της δεν την αφήνει να δει οτιδήποτε άλλο, εκτός από το να ξεμπλέξει από αυτή την ιστορία που πάει να στηθεί στα πόδια της. Το μυαλό της κοντεύει να καεί από τους χιλιάδες ελιγμούς τους οποίους κάνει για να αποφύγει τις κακοτοπιές.

Αυτός πάλι παλεύει ανάμεσα σε κύματα που τον ξεβράζουν σε βράχια. Κάθε της λέξη είναι και ένα χτύπημα πάνω σε μυτερά βράχια. Δεν αναγνωρίζει και αυτός τον εαυτό του. Πριν ένα χρόνο ζούσε μια ζωή απλή, εντάξει όχι συναρπαστική·

συμβατική, αλλά ήσυχη. Δεν είχε μπει ο διάλογος μέσα του με ερωτοδουλειές και άλλα τέτοια. Και τώρα έχει βρεθεί να παλεύει με μια γυναίκα την οποία την έχει γευτεί ακόμα και ο γιος του. Μια γυναίκα που τη στιγμή που της ζητάει να μείνουν μαζί, αυτή του λέει ότι θα του τα φτιάξει ξανά με την πρώην γυναίκα του.

«Αυτό με ξεπερνάει. Μήπως τελικά είμαι και πολύ μαλάκας και δεν το έχω καταλάβει;

»Όχι! δεν μπορεί εγώ... εγώ ο φαρμακοποιός, να ζω τέτοιες σουρεαλιστικές εικόνες. Έκανα τόσο μεγάλο λάθος στην επιλογή μου; Μήπως τελικά έχει δίκιο αυτή που μου λέει ότι θα γίνω ρεζίλι σε όλους, αν συμφωνήσει μαζί μου;

»Αυτοί που θα έρχονται να ψωνίσουν την επόμενη μέρα στο μαγαζί μου, θα μου λένε έξω από τα δόντια τους 'καλημέρα' και από μέσα τους, 'βρε τον μαλάκα διάλεξε για γυναίκα του μια πουτάνα;

»Και καλά αυτοί. Ο γιος μου; πώς θα τον ξαναδώ στα μάτια; ρε πατέρα, εσύ με πήγες σ' αυτήν να μάθω να πηδάω, και συ αυτήν βρήκες να την κάνεις γυναίκα σου;

»Αλλά και πάλι εγώ... εγώ δεν τη βλέπω έτσι. Δεν τη βλέπω σαν πουτάνα.

»Κάτσε μια στιγμή... η κοπέλα δεν είχε και μπουρδέλο. Δηλαδή, όλες οι ελεύθερες οι οποίες πριν παντρευτούν έχουν κοιμηθεί άλλες με δέκα και άλλες με είκοσι άντρες και κάποια στιγμή βρίσκουν τον μεγάλο τους έρωτα και παντρεύονται είναι πουτάνες;

»Και στο κάτω – κάτω, αυτή με πόσους άντρες έχει κοιμηθεί κάνοντας αυτή τη δουλειά; Με δέκα; με είκοσι; Με τριάντα; με πόσους τελικά; Δηλαδή οι άλλες οι οποίες έχουν κοιμηθεί με τόσους και μετά παντρεύτηκαν είναι εντάξει και η Μαρία δεν είναι;

»Και η γυναίκα του συνδικαλιστή παρθένα ήταν πριν παντρευτεί, αλλά μετά πηδιόταν μέσα στο ίδιο της το σπίτι. Η Μαρία είναι η πουτάνα, και η άλλη απλά παρασύρθηκε από τον έρωτα; και πώς να τολμήσω να τη ρωτήσω με πόσους άντρες έχει πάει στη ζωή της! Θα με καθαρίσει και με το δίκιο της».

Ένα ατέλειωτο κουβάρι μέσα στο μυαλό του.

«Είναι αργά να γυρίσεις σήμερα πίσω», του λέει, «θέλεις να έρθεις να κοιμηθείς σπίτι μου;»

«Θα το 'θελα αλλά δεν τολμώ να στο ζητήσω. Δεν ξέρω πια πώς να σε χειριστώ. Είσαι πολύ δύσκολη γυναίκα. Δεν ξέρω αν η δυσκολία αυτή σου βγαίνει από την υπερβολική αξιοπρέπεια την οποία έχεις ή κάτι άλλο».

«Μη το παρεξηγείς, θα κοιμηθείς σε άλλο δωμάτιο από το δικό μου. Δεν μπορώ να κοιμηθώ μαζί σου όσο συνεχίζεις να με πολιορκείς με την τρελή ιδέα η οποία σου μπήκε».

«Αα, τόσο καλά!» της λέει θυμωμένα. Ο προηγούμενος διάλογος τον οποίο είχε με τον εαυτό του κόπηκε απότομα κάπου εκεί που προσπαθούσε να υπολογίσει με πόσους έχει κοιμηθεί στη ζωή της.

«Δεν μπορώ να σε δω ερωτικά όσο σκέφτομαι ότι άφησες τη γυναίκα σου για μένα».

«Που το είδες αυτό;» της απαντάει απότομα και όλος εκνευρισμό, «καμία σχέση δεν έχει το ένα με το άλλο. Δεν έχω πλέον κανένα δέσιμο με αυτήν, μη μου την ανακατεύεις συνέχεια στη μέση, πάψε επιτέλους να μου λες συνέχεια μαλακίες».

«Μαλακίεςεεε; ... ε, λοιπόν φίλε μου κατάλαβέ το επιτέλους: εσύ είσαι ο Μαλάκας, και μάλιστα με Μι κεφαλαίο», αυτό πρέπει να ακούστηκε σε όλη τη σάλα. «Ρε άει στο διάολο από εκεί που βρέθηκες μπροστά μου», και βουτάει την τσάντα της από την καρέκλα, αρπάζει το μπουφάν της, παρασέρνει το ποτήρι που πέφτει και σπάει σε χίλια κομμάτια, και με τρεις δρασκειλές βρίσκεται έξω από το καφέ.

Βγαίνει κι αυτός από πίσω της ανταριασμένος και πασχίζει να τη φτάσει. Περπατώντας αυτή με πολύ γρήγορο βήμα γυρνάει και του λέει άγρια, «μη με παίρνεις από πίσω, τελειώσαμε εμείς οι δυο... άκου λέω μαλακίες!»

Τη φτάνει και μπαίνει μπροστά της, την εμποδίζει να προχωρήσει. Από τη μια μεριά ένα δέντρο, από την άλλη ο τοίχος ενός σπιτιού και αυτός μπροστά της, της κλείνει τον δρόμο.

«Φύγε από μπροστά μου!» του λέει, «άσε με να περάσω».

«Όχι δεν φεύγω αν δεν σου ζητήσω συγνώμη, στα νεύρα μου επάνω το είπα, το παίρνω πίσω».

Η Μαρία κουνάει το κεφάλι της πέρα-δώθε αναστενάζοντας απελπισμένη, πλέκει τα χέρια της μπροστά της, τον κοιτά με ένα βλέμμα το οποίο δεν μπορεί να προσδιορίσει κάποιος αν είναι εχθρικό ή φιλικό.

«... είσαι βλάκας, ρε βλαμμένο, τελικά. Θεέ μου, τι... τι θα κάνω εγώ με σένα! Πρέπει να τελειώνει αυτή η κουβέντα μαζί σου», του λέει αποφασιστικά. «Λοιπόν δεν θα μου ξαναπείς τίποτα για αυτό το θέμα. Τελείωσε για μένα, τελείωσε το και συ», του λέει.

Και με απαλό τρόπο αρχίζει να του μιλάει γαλήνια, με την κούραση να πέφτει πάνω στο πρόσωπό της, δεν έχει πλέον την όρεξη να τσακωθεί.

«Κοίτα να βρεις μια άλλη γυναίκα η οποία θα σου αξίζει περισσότερο από μένα. Αν συμφωνείς σ' αυτό, άνοιξε μου τον δρόμο και έλα δίπλα μου να περπατήσουμε σαν καλοί φίλοι, αν δεν συμφωνείς θα φας χαστούκι».

«Δεν συμφωνώ».

Χλαπ ακούγεται το χέρι της να σκάει δυνατά πάνω στο μάγουλό του, «αυτό για το μαλακισμένη που με είπες».

Το βράδυ τους τελείωσε περπατώντας αμίλητοι προς το σπίτι της Μαρίας.

«Θα τα πούμε αύριο», της λέει, «θες να πάμε κάπου για φαΐ;»

«Θα δούμε ως αύριο, καληνύχτα» και χώνεται γρήγορα στο σπίτι της χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει.

Σε λίγο η Μαρία μπροστά στον υπολογιστή της κάθεται και του γράφει ένα mail.

«Θα κάνουμε μια συμφωνία. Εσύ πλέον είσαι χωρισμένος και μάλιστα μου λες οριστικά και αμετάκλητα. Αφού είσαι χωρισμένος και βλέπω ότι δεν έχεις καμία κάψα να τα ξαναφτιάξεις, θα σου κάνω μια πρόταση.

Μου πρότεινες να γίνουμε ζευγάρι. Εγώ όμως δεν θέλω.

Σου προτείνω μια ενδιάμεση σχέση. Θα κοιμόμαστε μαζί αφού τόσο πολύ το επιθυμείς, αλλά σαν ένας ακόμα άντρας της ζωής μου. Υπόσχομαι ότι θα σε βλέπω λίγο περισσότερο σαν άντρα μου σε σχέση με τους άλλους, αλλά δεν θα είμαι η αποκλειστική γυναίκα σου. Αν συμφωνείς με αυτή την πρόταση, έλα αύριο όπως μου είπες. Αν όχι, άστο και θα βρεθούμε άλλη μέρα αφού τηλεφωνηθούμε. Είσαι σύμφωνος;»

Μετά από καμιά ώρα μπήκε ξανά στο mail της να δει αν της απάντησε.

«Μπα, θα πήγε κατ' ευθείαν για ύπνο ο γλυκός μου» είπε από μέσα της.

Το πρωί της επόμενης βρήκε ένα μήνυμα στο κινητό της από τον φαρμακοποιό.

«Σαφέστατα και δεν συμφωνώ με την πρότασή σου. Επειδή όμως δεν μπορώ να σε έχω με το ζόρι, αύριο θα έρθω από κει και θα σε περιμένω στο γνωστό μπαράκι μας. Δεν μπορώ να κάνω κάτι άλλο. Ας γίνει όπως θες εσύ, κουράστηκα πλέον. Με νίκησες!»

Και αμέσως παίρνει την απάντηση, *«μην έρθεις γιατί όλη αυτή τη βδομάδα που μας έρχεται θα έχω δουλειά. Θα σε πάρω τηλέφωνο από Δευτέρα».*

Με φανερή απογοήτευση ο φαρμακοποιός της απαντά *«εντάξει, καλή διασκέδαση! πάρε με όταν θα είσαι ελεύθερη».*

«Τελείωσε αυτό. Προσπάθησα αλλά απέτυχα. Και με τις δύο γυναίκες έχασα και από τις δύο. Δεν μπορώ να της γίνω περισσότερο κολτσίνα, άστη να ζήσει όπως της αρέσει», σκέφτηκε και έκλεισε το τηλέφωνο. Τώρα καιρός να κοιτάξω και εγώ τη δουλειά μου, πολύ την άφησα πίσω.

Ανοίγει τις επαφές του στο κινητό και παίρνει τηλέφωνο τον παπά.

«Παπά μου, κερνάω μπύρα τι λες; πάμε κάπου να περάσουμε ένα ωραίο βράδυ εγώ, εσύ και η παπαδιά; Θέλω να μου πεις πώς πας και με το βιβλίο το οποίο τόσο καιρό γράφετε οι δυο σας», του λέει ο φαρμακοποιός.

«Εντάξει, όταν θα πάω σπίτι το μεσημέρι θα το πω στην παπαδιά μου, θα χαρεί πολύ να βρεθούμε, έχουμε τόσα πολλά να πούμε», του απαντά.

Το μεσημεράκι, όμως, ο παπάς πήρε τηλέφωνο τον φαρμακοποιό να του πει, ότι δυστυχώς πρέπει να ακυρώσουν το ραντεβού τους. Προέκυψε η ανάγκη να φιλοξενήσουν κάποιον και δεν γίνεται να λείπουν από το σπίτι.

«Τότε να το κανονίσουμε αύριο;» τον ρωτά ξανά ο φαρμακοποιός.

«Μπα, ούτε αύριο θα μπορώ, άστο να το κανονίσουμε από Δευτέρα», του λέει ο παπάς.

«Λες; λες να με αποφεύγει και αυτός; μα δεν του έκανα τίποτα και το μεσημέρι δεν φαινόταν να έχει κάποιο πρόβλημα με μένα. Ας είναι, θα δούμε», αρχίζουν να ζώνουν τα φίδια της αμφισβήτησης τον φαρμακοποιό.

Η βδομάδα πέρασε χωρίς να γίνει κάτι το ιδιαίτερο, συνηθισμένα πράγματα σε μια συνηθισμένη μικρή πόλη. Την επόμενη Δευτέρα πρωί-πρωί κτυπάει το κινητό του φαρμακοποιού. Κλήση από Μαρία.

«Ναι, παρακαλώ;»

«Σου είχα πει ότι από σήμερα θα είμαι ελεύθερη, τι θα έλεγες να σε κεράσω ένα ψαράκι στην παραλία;»

«Εντάξει, στις οκτώ θα περάσω να σε πάρω. Κερνάω εγώ».

«Γιορτάζεις κάτι, τον ρωτά».

«Την απελευθέρωσή μου, της λέει».

«Καλά, μου λες περισσότερα το βράδυ».

Βραδάκι δίπλα στη θάλασσα, το αεράκι της θάλασσας είναι ιδανικό να παραπλανήσει τις καρδιές και ν' ανοίξουν, να εκτεθούν σαν τα κοχύλια του βυθού. Καθισμένοι κάτω από ένα δέντρο το οποίο είχε αρχίσει να βγάζει τα πρώτα φετινά του κλαδιά, και τα πρώτα φύλλα του είχαν αρχίσει δειλά να βγαίνουν πάνω του. Ένα

ολόγιομο φεγγάρι είχε αρχίσει τις τσάρκες του στον ουρανό και το φως του έσταζε αθόρυβα πάνω τους μέσα από τις φυλλωσιές.

Γεμάτο το μαγαζί από παρέες.

Και αφού η Μαρία είδε ότι ο φαρμακοποιός δεν είχε σκοπό να θίξει τα κακώς κείμενα, του άνοιξε αυτή, την κουβέντα.

«Από τι απελευθερώθηκες;», τον ρωτά εντελώς απρόσμενα.

«Α, ναι... μα από σένα... ή μάλλον από τη σκέψη σου. Έπαψα, πια, μετά από πολύ καιρό να σε σκέφτομαι. Ήταν πολύ σημαντικό αυτό για μένα. Αν κάτι δεν προχωράει και εγώ το σκέφτομαι συνέχεια και το προσπαθώ, αυτό με τρώει· δεν με αφήνει να δουλέψω, με σκοτώνει. και αυτό το οποίο με σκότωνε τόσο καιρό ήσουν εσύ. Αλλά, από την προηγούμενη εβδομάδα ξεκαθάρισα ότι μαζί σου δεν έχω πια καμιά ελπίδα, ότι δεν μπορώ να σε έχω δική μου, ότι θα συνεχίσεις την ίδια ζωή την οποία κάνεις τόσα χρόνια και εγώ πρέπει να προσαρμοστώ στα νέα δεδομένα.

»Εξάλλου, δεν θέλω να γίνω εμπόδιο στη ζωή που τόσο σου αρέσει. Σου αρέσει να σχετίζεσαι με πολλούς άντρες; με γεια σου και χαρά σου. Εγώ θα είμαι φίλος σου, αλλά από μακριά. Θα περνάμε καλά, θα τρώμε σε ταβερνάκια θα λέμε και καμιά μαλακία και θα περνάει ο καιρός. Δεν σου φαίνεται περίφημο;» της λέει.

Η Μαρία στη συνηθισμένη της αμυντική στάση που παίρνει όταν τα πράγματα είναι πολύ σοβαρά. Οι αγκώνες ακουμπάνε δίπλα στο σερβίτσιο πιάτων, το πηγούνι της ακουμπά στις γυρισμένες προς τα μέσα χούφτες της. Το μάτι της καρφωμένο πάνω του τον γδέρνει, και στο μέσα του και στο έξω του, δεν τολμάει ούτε να το ανοιγοκλείσει μη χάσει κάποια σκηνή.

«Δεν μιλάς;» της λέει και την κοιτάει σαφώς περιπαικτικά και με τόνο υπεροχής απέναντί της. Δείχνει να είναι απελευθερωμένος, μιλάει πια με άνεση, έχει φορέσει το καλύτερο χαμόγελό του.

«Συνεχίζω εγώ, τότε.

Όταν θα φτάσεις και συ στο σημείο, στο οποίο έφτασα και εγώ πριν ένα χρόνο περίπου, από τότε που χώρισα, και ψάξεις να βρεις έναν άντρα να αράξεις δίπλα του, τότε μπορείς να ανοίξεις το μπλοκάκι σου, να δεις ποιος είχε τις καλύτερες επιδόσεις και να του τηλεφωνήσεις. Σου εύχομαι όταν θα του κάνεις την πρόταση την οποία έκανα και εγώ σε σένα να ανταποκριθεί. Αν δεν ανταποκριθεί, θα πάρεις τον επόμενο· και δε μπορεί· κάποιος θα βρεθεί, έτσι δεν είναι;»

Η Μαρία ανέκφραστη, το μάτι της διαπεραστικό. Από στιγμή σε στιγμή θα του ορμήσει. Το πολύ-πολύ να τον διαολοστείλει ακόμα μία φορά.

Ο φαρμακοποιός δεν έχει πλέον να χάσει τίποτα, δείχνει να παίζει στο γήπεδό του. Τη Μαρία έτσι και αλλιώς την έχασε από την προηγούμενη εβδομάδα, που αποφάσισε να περάσει μια βδομάδα με τον γκόμενο και όχι με αυτόν. Την αφήσει να ζήσει όπως αυτή επιθυμεί. Ήταν να το πάρει απόφαση. Τώρα που την πήρε, νοιώθει άλλος άνθρωπος. Ίσως και να είναι καλύτερα έτσι, ίσως να γλίτωσε και την ξεφτίλα των φίλων του.

Και εξ' άλλου αυτή η απόφαση την οποία πήρε ήταν η σωστή, Ναι, σωστά την πήρε.

Του πέταξε στα μούτρα ότι δεν θα βρεθούνε για μια ολόκληρη βδομάδα, γιατί λέει είχε δουλειές. Τι δουλειές δηλαδή, πήδημα με κάποια ξενέρωτα λιγούρια θα είχε.

Έπρεπε να είχε αντιδράσει νωρίτερα με αυτό το φτύσιμο που του είχε ρίξει η Μαρία για έναν ολόκληρο χρόνο.

«Δεν μιλάς;» τη ρωτά ξανά. Η απάντησή της είναι ένα καυτό βλέμμα εκ μέρους της. Κάθεται καλά κρυμμένη πίσω από τα κάγκελα της ψυχής της. Κάποια στιγμή θα πηδήξει έξω από αυτά και θα τον κατασπαράξει. Αλλά, δεν τον νοιάζει πλέον. Παίζει και αυτός με το θηρίο.

«Αλλά επειδή η ζωή είναι μεγάλη πουτάνα, φοβάμαι ότι δεν θα βρεθεί κανείς. Άλλος θα έχει πεθάνει, άλλος θα έχει ήδη μπλέξει με άλλη, άλλος θα είναι κλεισμένος για μια ολόκληρη βδομάδα πάνω σε κάποιο άλλο κρεβάτι μιας άλλης κοπέλας η οποία θα τύχει να έχει καλύτερες επιδόσεις από σένα. Βλέπω καθαρά εικόνες πονεμένες από τον καμβά του μέλλοντός σου. Δε συμφωνείς;»

Το πρόσωπό του τώρα έχει πάρει έναν τόνο ειρωνείας. Τα μάτια του δυο χοντρές άτσαλες βελόνες που την τρυπάνε βαθιά. Τη ζεματάει όπως έκανε και αυτή μ' αυτόν έναν χρόνο τώρα. Παίζει άνετα, δεν τον πιάνει πλέον κανείς. Παίρνει την εκδίκησή του.

«Πάλι δε μιλάς! Κατάλαβα, μάλλον δεν πρόκειται να μιλήσεις απόψε. Αντε εβίβα μας, Μαράκι μου, νάμαστε καλά να τα κουτσοπίνουμε».

Η Μαρία στην ίδια στάση. Το μόνο το οποίο έχει αρχίσει να αλλάζει είναι τα χείλη της. Ένα ελαφρύ σκίρτημα των μυών της, το οποίο πάει να γίνει πικρό χαμόγελο.

«Μαρία μου είσαι εδώ; Εϊ, σου μιλάω... ένα-δύο, ένα δύο!»

Της κουνάει μπροστά στα μάτια της το χέρι του να δει αν αντιδρά. «Βρε συ τι έπαθες; να φωνάξω γιατρό;»

Τα χείλη της συνεχίζουν την πορεία τους προς το χαμόγελο, πικρό; γλυκό; Θα δείξει.

«Αν ήξερες πόσο άσχημη είσαι, όταν με κοιτάς έτσι αμίλητη!»

Σηκώνει το ποτήρι του, «εβίβα!... καλά άστο πίνω μόνος μου... να!... είσαι έτοιμη να σκάσεις στα γέλια... μη βαστιέσαι, θα σκάσεις!... αφού το βλέπω θες να γελάσεις και δεν το αφήνεις, έτοιμη είσαι... να! τώρα θα γελάσεις!».

Ένας βαθύς λαρυγκισμός ακούστηκε μέχρι τα γύρω τους τραπέζια. Γύρισαν και τους κοίταξαν όλοι. Για να μη γίνουν εντελώς ρεζίλι, σηκώθηκε ο φαρμακοποιός και άρχισε να την κτυπά στην πλάτη, δήθεν ότι πνίγηκε.

Αυτή με τα χέρια της, του έκανε νόημα να σταματήσει, δείχνοντάς του ότι είναι εντάξει, να μη βαράει άλλο.

«Επιτέλους! το παιδί μας, μίλησε» της λέει «και ας έβγαλε χαχανητά ανάμικτα με πνίζιμο».

«Θυμάσαι τι μου ευχήθηκες στο μήνυμα το οποίο μου έστειλες;» του λέει με το χαμόγελο να έχει απλωθεί σε όλο της το πρόσωπο.

«Καλή διασκέδαση σου ευχήθηκα. Διασκέδασες με τους πελάτες σου;»
«Πολύ, και μάλιστα περάσαμε πολύ ωραία οι τρεις μας, όλη τη βδομάδα».
«Όλη τη βδομάδα; οι τρεις σας; ρε Μαρία το γύρισες τώρα και σε παρτούζες;»
«Σκάσε βλάκα!»
«Αα και βλάκας!»

«Επανέρχομαι», του λέει, «ήμασταν μια πολύ ωραία παρέα και οι τρεις μας και δυστυχώς δεν μπορούσα να σε πάρω τηλέφωνο να έρθεις και συ, να κάνουμε τετράδα».

«Όχι κοπέλα μου, δεν είμαι εγώ για τετράδες και πεντάδες, εδώ μια να έχω και με το ζόρι τα βγάζω πέρα», της λέει.

«Ημασταν δυο γυναίκες και ένας άντρας».

«Μπα! ωραία... για προχώρα και στην περιγραφή».

«Θες να μάθεις ποια ήταν η παρέα μου;» τον ρωτά.

«Όχι βέβαια».

«Δεν γίνεται, θα μάθεις, θες δε θες».

«Με το ζόρι;»

«Με το ζόρι» και βγάζει το τηλέφωνό της. Καλεί κάποιον αριθμό. Μόλις απάντησε η γραμμή ακούγεται να λέει η Μαρία, «θα σου δώσω κάποιον να του πεις πόσο ωραία περάσαμε όλη τη βδομάδα μαζί» και του δίνει το τηλέφωνο να μιλήσει.

«Όχι, όχι, δεν θέλω», και της κάνει νόημα με τα χέρια του να πάρει πίσω από αυτόν τη συσκευή.

«Πάρτο είπα και μίλα!» και του το βάζει στο αυτί.

Οι παρέες, γύρω τους, τους κοιτάνε με τα καμώματά τους. Αναγκαστικά κάνει την ανάγκη φιλοτιμία και παίρνει το τηλέφωνο στα χέρια, λέγοντας ένα άχρωμο «ναι;»

«Γεια σου κύριε φαρμακοποιέ, τι κάνεις;»

«Καλά, ποια είστε;»

«Έλα φαρμακοποιέ μου, η παπαδιά είμαι».

«Ποια; η παπαδιά; πού βρέθηκες εσύ παπαδιά μου;»

«Η Μαρία με πήρε. Μαζί είστε; περνάτε καλά;»

«Καλά... υποθέτω...», λέει αδιάφορα της παπαδιάς.

«Και εμείς περάσαμε μια βδομάδα χάρμα. Γιατί δεν πέρασες καμιά βόλτα από δω;»

«Από πού να περάσω;»

«Από το σπίτι, δεν σου είπε η Μαρία ότι τη φιλοξενήσαμε στο σπίτι όλη την προηγούμενη εβδομάδα;»

«Ε,... ναι,... κάτι μου είπε, αλλά να... ξέρεις έμπλεξα με δουλειές», λέει της παπαδιάς, και απομακρύνοντας το τηλέφωνο από το στόμα του, «τι με βάζεις και της λέω ρε γαμώτο!»

«Ο παπάς σου ζητάει συγγνώμη που σου ακύρωσε το ραντεβού, αλλά βλέπεις, όταν στο έκλεισε δεν ήξερε ότι η Μαρία θα ερχόταν σπίτι μας να τη φιλοξενήσουμε. Είπα να σε πάρω τηλέφωνο να έρθεις από μας, να σου κάνουμε έκπληξη, αλλά η Μαρία δεν με άφησε».

«Α, ναι τα... τα κάνει αυτή κάτι τέτοια. Άντε σε αφήνω τώρα, ήρθε ο σερβιτόρος να τον πληρώσουμε, σε αφήνω τώρα παπαδιά μου».

«Να περνάτε καλά φαρμακοποιέ, καληνύκτα».

«Καληνύκτα, τα σέβη μου στον παπά», της λέει και το κλείνει.

Ακούμπησε τη ματιά της πάνω του, απέσυρε αμέσως από το πρόσωπό της το προηγούμενο αμυντικό της ύφος, ντύθηκε με ένα απέραντο αγγελικό χαμόγελο, κάρφωσε στα μάτια της δυο άστρα που δανείστηκε για εκείνη τη στιγμή από τον ουρανό, έβγαλε με μιας από της ζωής της τον μαυροπίνακα όλη της τη θλίψη και του είπε:

«Κατάλαβες, γλυκέ μου βλακάκο, με ποιους πελάτες ήμουν όλη την εβδομάδα;»

«Γιατί μου έπαιξες ένα τέτοιο παιχνίδι; προς τι όλα αυτά τα κρυφτούλια;» τη ρωτά, έχοντας χάσει πλέον την προηγούμενη αυτοπεποίθηση την οποία έδειχνε σε όλη την κουβέντα. Μερικά πράγματα δεν καταλαβαίνει ακόμα γιατί συνέβησαν.

«Σήμερα, γλυκέ μου άντρα, έπαιξες ένα στοίχημα και το κέρδισες, όπως το λαχταρούσα και εγώ. Περίμενα να δω αν θα δείξεις τον κακό σου χαρακτήρα και θα με έλουζες στις βρισιές, καθώς όλη τη βδομάδα πηδιόμουν με άλλους ή αν θα φερόσουν σαν κύριος».

«Και;»

«Κέρδισες το στοίχημα από μένα, λίγο το έχεις;»

«Δηλαδή... και τι κερδίζει ο τυχερός της μέρας;»

«Εμένα... και για πάντα. Αποφάσισα να ζήσω από δω και πέρα με σένα για πάντα. Σε δοκίμασα ένα χρόνο τώρα, να δω πόσο πολύ θα το ήθελες αυτό, σε δοκίμασα και την τελευταία βδομάδα και έχασα το στοίχημα, αλλά πιστεύω ότι κέρδισα τη ζωή μου μαζί σου.

»Τι λες; πάμε τώρα στο σπίτι μας, στο οποίο δεν έχεις έρθει ούτε μια φορά τον τελευταίο χρόνο να δεις πόσο ωραίο το έχω φτιάξει;»

###

Τέλος